

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתור

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת שמיני תשפ"ד תהא שנת פדה נפשי.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז

[/https://toremez.org](https://toremez.org)

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6O9Xu7IH0js19bumlHE?usp=sharing>

קישור לקרן הצדקה של סוד החשמל עבור למעלה מאלף משפחות

<https://www.matarapro.net/nedarimplus/online/?mosad=7007483>

תַּקְצִיב הַיְשִׁיבוֹת בְּגִימָטְרִיא 1335

כְּנִישָׁת״א אוֹתִיּוֹת נְשִׁיכ״ת

לְכֹל מִכָּה מִקְדִּים ה' רְפוּאָה. כְּמוֹ שְׂרוּאִים בְּמַגְלַת אֶסְתֵּר שֶׁה' הֵכִין רְפוּאָה לְמִכָּה וְדָאג שֶׁיִּהְיֶה אֶת וְשִׁתִּי וְאֶסְתֵּר תִּמְלֹךְ וְכו', כְּעַת אֲנַחְנוּ רוֹאִים שֶׁיַּחַד עִם הַהֲתַנַּכְלוֹת הַחֲזָקָה שֶׁל הָעֶרֶב רַב לְלוּמְדֵי הַתּוֹרָה, וּמִצַּב הַמְּלַחְמָה שֶׁהוֹלֵךְ וּמִתְחַמֵּם בְּכֹל הָעוֹלָם, הַקְּדִים ה' רְפוּאָה שֶׁהַמוֹנֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל מִתְכַּנְּסִים בְּכַנוּסִים מִיְּחָדִים, לְקַזֵּם אֶת נְבוּאָת הוֹשֵׁעַ: "אַחַר יָשׁוּבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִקְשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם וְאֶת דָּוִד מֶלֶכְכֶּם וְגו'".

וְשִׁמְעֵתִי רְמַז מֵהַרְהַ"ג ר' ל. שְׁטֵרִית שֶׁלִּיט״א שְׂאֲכֵן כְּנוּסִים אֵלּוּ הֵם הַרְפוּאָה שֶׁה' הַקְּדִים לְכֹל הַמְּכּוּת שֶׁבָּאוֹת עָלֵינוּ, כִּי כְּנִישָׁת״א אוֹתִיּוֹת נְשִׁיכ״ת עִם הַכּוֹלֵל, לְרַמֵּז שֶׁלְתַּקּוּפָה הַזֹּאת בֵּה אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים בְּמִצַּב שֶׁהַנַּחֵשׁ שֶׁהוּא הַמְּלַךְ קֶשֶׁה כְּהַמּוֹ, מִפִּישׁ אֶת רַחֵם הָאֵילָה לְהוֹלִיד מְשִׁיחַ וְלְהוֹצִיא אֶת הַקְּדֻשָּׁה מִתּוֹךְ שֶׁלְטוֹן הָעֶרֶב רַב לְסִיָּם יְנִיקְתָּם, צְרִיכִים לְהַתְּכַנֵּס

ולעשות **כְּנִישְׁתָּא** לתפלה ובקשה מה' שיחיש את גאלת ישראל. וכך זוכים להגיע לפולל של הנשיכת הינו לשרש שלו ששם ממתיקים את הדינים בשרשם. כפי שמובא ב'אור החיים' (דברים טו, ז) **אָמְרוּ בְּסֵפֶר הַזֶּהר אִי חָדָא קַהֲלָה או חָדָא כְּנִישְׁתָּא יתְעָרוֹן בְּתִיבְתָּא מִיַּד אֲתִי בְּן דְּוֹד, וּמַעַתָּה "אָבִיוֹן" הוּא תָּאב בְּדָבָר זֶה שֶׁהוּא אֶחָד שְׁעָרֵי, שְׁזָה יִסְפִּיק לְמִלְאוֹת תְּאוֹתוֹ לְבָא בְּרָנָה, וְאוֹמְרוּ "בְּאַרְצָךְ" הָעִיר מְקוֹם תְּאוֹתוֹ הִיא אֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לָךְ, שֶׁהוּא תָּאב מְתִי תִפְקֹד הָעִיר הַיּוֹנָה חֲמַדַּת הַלְּבָבוֹת, וַיְצוּ ה' לְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא יֵאמָץ אֶת לְבָבוֹ וְגו', אֲלָא יתְחַזֵּק בְּכָל עוֹז וְתַעֲצוּמוֹת לְמִלְאֵת חֶשֶׁק הָאֶחָד הַמְּיַחֵד, כִּי בְּאַמְצָעוֹת מַעֲשֵׂה בְּנֵי אָדָם, וּבְפָרֵט בְּמַצּוֹת הַצְּדָקָה, דְּכַתִּיב "בְּצִדְקָה תִּכּוֹנְנִי".** רואים שאפלו חדא כנישתא שתתעורר בתשובה וכסופים לארץ ישראל, ולעסק בצדקה, בזכותם יבוא בן דוד. וזה יספיק בשביל דוד המלך שיסכים לבוא לגאל את ישראל.

כְּנִישְׁתָּא חָדָא מופיע בג'מטריקון יחיד בתורה באות שלישית בפסוק שלוט מבקש מה' שלא להחריב את העיר צער כי הוא צריך להוליד את המשיח בסדום דוקא: (בראשית יט, יט) "הֲנֵה נָא מְצָא עֲבָדְךָ חֵן בְּעֵינֶיךָ וּתְגַדֵּל חֶסֶדְךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּדִי לְהַחֲיֹת אֶת נַפְשִׁי וְאֶנְכִי לֹא אוֹכַל לְהַמְלִיט הַהָרָה פֶּן תִּדְבְּקֵנִי הָרְעָה וּמַתִּי". כְּמוֹבָא בְּרַש"י (שם) שֶׁהַכְּתוּב "הַהָרָה הַמְּלִט" הוּא מְלִשׁוֹן "וְהַמְּלִיטָה זָכַר". וְכֵן מְצִינּוּ בַּזֶּהר (אַחֲרֵי סַח): "אִמְלִטָה נָא שְׁמָה" אוֹף הֵכָא "וּמְלִט הוּא אֶת הָעִיר בְּחֻמְתּוֹ וְאָדָם לֹא זָכַר אֶת הָאִישׁ הַמְּסַכֵּן הוּא". וְכֵן כְּנִישְׁתָּא עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַמְּלָה וְהַפּוֹלֵל בְּמַקְסִימוֹם בְּגִימְטְרִיא ה'תשפ"ד. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' דוֹד וַיְצַמֵּן שְׁלִיט"א שְׁכְּנִישְׁתָּא חָדָא בְּגִימְטְרִיא תשפ"ד. וְכֵן תִּקְצִיב הַיְשִׁיבוֹת בְּגִימְטְרִיא 1335 אוֹ יוֹם הַדִּין, כִּי בְּרַגַע שֶׁהֵם מְפַסְּיָקִים אֶת תִּקְצִיב הַיְשִׁיבוֹת מְגִיעַ יוֹם הַדִּין שֶׁל הַקֵּץ שֶׁנִּרְמַז בְּמַסְפָּר 1335 שֶׁבְּסוֹף דְּנִיָּאל. וְכֵן יֵשׁ פְּסוּק אֶחָד בַּתּוֹרָה שֶׁהָאוֹתִיּוֹת תִּקְצִיב הַיְשִׁיבוֹת מוֹפִיעוֹת בּוֹ 3 פְּעָמִים: (דְּבָרִים ט, ה) "לֹא בְּצִדְקָתְךָ וּבְיִשָּׁר לְבָבְךָ אֲתָה בָּא לְרִשֵּׁת אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן כִּי בְּרַשְׁעַת הַגּוֹלִים הָאֵלֶּה הָיָה אֱלֹהֶיךָ מוֹרִישָׁם מִפְּנֵיךָ וְלִמְעַן הַקִּים אֶת הַדְּבָר אֲשֶׁר נִשְׁבַּע הָיָה לְאַבְרָהָם לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלְיַעֲקֹב". הֵינּוּ רְמָז לְשִׁלְטוֹן הָעָרֶב רַב שֶׁהִזְכּוֹת שְׁלֵהֶם לְכַבֵּשׁ אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא מְשׁוּם שֶׁהַגּוֹיִים שֶׁשׁוֹכְנִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל רְשָׁעִים יוֹתֵר מֵהֶם, וּבַתּוֹרַת הַרְמָז נִרְמָזוּ כָּאֵן הָאוֹתִיּוֹת תִּקְצִיב הַיְשִׁיבוֹת לְרְמָז שְׁזָה עֶקֶר הַזְּכּוֹת שְׁלֵהֶם מֵהַ שְׁתוּמִכִּים בַּתּוֹרָה וְלומְדֵיהָ.

שְׁנֵי דְבָרִים הַנֶּעֱשִׂים בְּנִשְׁמָה אַחַת; קְרִיאַת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן וּתְקִיעַת שְׁבָרִים תְּרוּעָה בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה וְהַקָּשָׁר בֵּינֵיהֶם.

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'מִכּוֹן שְׁבַתְד' שְׁמַצִּינוּ שְׁתֵּי מִצְוֹת בְּש"ס הַנֶּעֱשׂוֹת בְּנִשְׁמָה אַחַת, קְרִיאַת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן: (מגילה טו:) "וְאֵת פְּרִשְׁנֵדְתָּא וְאֵת דְּלִפּוֹן וְגו' עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן", אָמַר רַבִּי אֲדָא דְמִן יָפוּ "עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן" וְ"עֲשֶׂרֶת" צְרִיף לְמִימְרֵיהּ בְּנִשְׁמָה אַחַת, וּתְקִיעַת שׁוֹפָר בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה; תְּקִיעַת הַשְּׁבָרִים בְּנִשְׁמָה אַחַת, וְהַתְּרוּעָה בְּנִשְׁמָה אַחַת, וְיֵשׁ מַחְלָקַת רֵאשׁוֹנִים בְּדִין הַשְּׁבָרִים תְּרוּעָה אִם גַּם שֵׁם חֲזָבִים לְתַקּוּעַ בְּנִשְׁמָה אַחַת. וּמַצִּינוּ לְשׁוֹן בְּגִמְרָא: (חולין כו:) הֵיכִי תוֹקֵעַ רַב אָסִי אָמַר תוֹקֵעַ וּמְרִיעַ בְּנִשְׁמָה אַחַת. נִרְאֶה לְבָאָר שְׁבַתְקִיעוֹת, כִּינּוֹן שֵׁישׁ סִפְקָא אֵלּוּ יְבָבוֹת יְבָבָה אִם סִסְרָא, שְׁמֵהּ הַשְּׁתַלְשְׁלָה יְצִיאַת נְשִׁמַת רַבִּי עֲקִיבָא מִתּוֹף הַקְּלָפוֹת, לְכֵן תוֹקְעִים בְּנִשְׁמָה אַחַת גַּם שְׁבָרִים וְגַם תְּרוּעָה, כִּינּוֹן שְׁזָה מְסַגֵּל לְגַאֵל נְשִׁמוֹת מִהַקְּלָפָה. כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (גיטין נז:) מְבַנֵּי בְּנֵי שֵׁל סִסְרָא לְמַדּוֹ תִּינוּקוֹת בִּירוּשָׁלַיִם. וּמוֹבָא בְּמִגְלַת עֲמוּקוֹת' (וּאֲתַחֲנֵן אוּפּוֹן פַּח) רַבִּי עֲקִיבָא הוּא מְבַנֵּי בְּנֵי שֵׁל סִסְרָא, מְבַעֲיָלָה ג' שֵׁל יַעֲלֵ. לְכֵן תוֹקְעִים אוֹתָן בְּנִשְׁמָה אַחַת שְׁלֵא לְתַת לְרוּחַ לְהַכְנִס בְּפָנִים, כִּי בְרוּחַ יֵשׁ אַחֲזִיזָה לְסִטְרָא אַחֲרָא בְּסוּד רוּחַ הַטְּמָאָה. וְכֵן כְּשֶׁקוֹרִין אֶת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן בְּנִשְׁמָה אַחַת וּמוֹצִיאִים אֶת נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה מִהַמֶּן, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (סנהדרין צו:) מְבַנֵּי בְּנֵי שֵׁל הַמֶּן לְמַדּוֹ תוֹרָה בְּבִנְיָ בְּרַק וּמְנוֹ רַב שְׁמוּאֵל בַּר שִׁילַת. בְּזָה לֹא נוֹתְנִים לְרוּחַ הַטְּמָאָה לְהַכְנִס בְּאֲמָצַע לְהַפְרִיעַ בְּגֵאלַת הַנִּיצוּצוֹת. גַּם מַצִּינוּ בְּמִקְוֵה שְׁמִטָּהּ מִשׁוּם שְׁכָל הַגּוֹף נִכְנָס בְּמִים, וְאִין הָרוּחַ יְכוּלָה לְהַכְנִס בְּהֶם. אֲמַנְם בְּכַתִּיבָה שֵׁל

עשרת בני המן במגלה יש הרבה אור מסביב, הינו שפתובים ברוח גדול, וכן בשירת דבורה אחרי המעשה של סיסרא יש הרבה אור, פי השירה נכתבת אריח על גבי לבנה, זה לסמל שאכן הקלפות שנתמזות באור מסובבות את הניצוצות שטמונים כאן וצריך להוציאם.

נשימ"ה אח"ת נרמזת בפסוק (דברים כא, טו) "כי תהיין לאיש שתי נשים האחת אהובה והאחת שנואה וילדו לו בנים האהובה והשנואה והיה הבן הבכור לשניאה". האריז"ל מבאר פסוק זה כנגד רחל ולאה, שלאה היתה שנואה ליעקב, ובכל זאת מלאה השנואה נולדו הניצוצות הגבוהים של עולם הבינה שיעקב היה צריך לגאול, ונביא את דבריו: (ע"ח שער ל"ח פ"ג) **המזלות הן נקבות והן מן ניצוצין הנעשין ביסוד מנפילת הגבורות גם הם מלמעלה עד היסוד דז"א ומפין שם ונופלין ומתפזרין ונעשין ניצוצין.** והנה המלכות של התבונה היא הנקרא וילון אינו משמש כלום אל ז"א אמנם מאיר את הארתה ומוציאה לחוץ לצרף לאה העומדת מחוץ לז"א, ואם פן אחר שלאה יוצאת מבחינת מלכות זה של תבונה אשר היא בחינת עטרה של היסוד שבה נמצא פי מקומה הוא בדעת ז"א פי שם מקומה העקרי וגם לאה היוצאת מהארתה מכרח הוא ששם מתחיל שעור קומת הכתר שבה עד למטה עד החזה וכו'. ומהראוי היה ששתי נשים הללו אחת אהובה רחל ואחת שנואה לאה לא יוכל להסיר חלק השנואה בעבור האהובה פי חלק כחלק יאכלו שניהן וירשו מקום בעליהן ז"א שונה בשונה. וכן נשימה אחת מרמזת על נשמות שצריך לחברן חזרה לאחת אחרי שנפלו לעמקי הקלפות.

באפן אחר נראה לבאר את הקשר של הנשימה אחת להוצאת הניצוצות פי הנשימה דרך החטם קשורה עם האות ש"ן שנמצאת בפתח החטם, והיא האות שמחיה את הקלפות וגואלת מהן את הניצוצות, כמובא ברבנו בחיי (בראשית ב, ז) **"ויפח באפיו נשמת חיים"**, דע פי החטם כלי לנשמה שלשם היא נכנסת ומשם היא יוצאת, ומנפלאות היצירה באדם, פי תמצא אות ש"ן רשומה בכלי זה משם של שדי החקוק בצורת הגוף לכל נמול, וזהו שכתוב **"ונשמת שדי תבינם"**. ומובא ב"שער הפונות" להאריז"ל (בין המצרים ח"ב ע' רה) שחלופי שם הנו"ה המאירים

בימי בין המצרים ומרמזים על ההשפעה שיוֹרֶדֶת משם הוֹנִיָה לקלפה, הם בסוד האות שׁי״ן, דג' החלופים טדה"ד, כוז"ו, מצפ"ץ הם בגימטריא שׁי״ן. וכן צרה עם שם אדנ"י בגימטריא שׁי״ן, וזה הסוד של בין המצרים, בין שתי אותיות שׁי״ן, אחד של הג' חלופים, והשני של צר"ה אדנ"י. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (בלק קפה) שבלעם קבל נבואתו מהאות שׁי״ן, ומרמז בפתוב (במדבר כד, ד) "מחזה שדי יחזה נפל", ר"ת שׁי״ן. וכן מובא בזהר (הקדמה ב:) שהאות ש' היא אות של אמת וקדשה, וג' הקוים שבה הם כנגד ג' אבות. ואות זאת מתחברת לקלפה לתת יניקה לקלפה. היינו שיינקת הקלפה השייכת לאותיות ק' ור' היא מהאות ש', שהיא אות של קדשה, וזה סוד השק"ר שהק"ר יונקות מהשׁי״ן. לכן קשורה הנשימה אחת שקשורה עם האות שׁי״ן, עם הוצאת הניצוצות מהקלפה וצריך לעשות זאת בנשימה אחת שלא יפריעו. וראה זה פלא; האותיות נשימ"ה אח"ת נרמזות בס"ת בפסוק שמרמז על האות שׁי״ן שנמצאת בפתח החטם והיא האות שמחיה את הקלפות וגואלת מהן את הניצוצות: (איוב לב, ז) "ורב שנים ידעו חכמה: אכן רוח היא באנוש ונשמת שדי תבינם". וכפי שהבאנו מה'רמזנו בחי'.

מובא בחיד"א (דבש לפי א, טו) כתב רבנו האר"י ז"ל דאסתר היתה גלגול יעל, וכמו שסיסרא נפל ביד יעל, כן המן ביד אסתר. "הפוכבים ממסלותם נלחמו" ר"ת המן. ונודע דכשם דשידה נזדמנה ליעל בין רגליה כדי שלא יטמאנה סיסרא ושכב עם השידה. כן אסתר לא נטמאה חס ושלום. וכן "באהל תברך" גימטריא אסתר עם הפולל. ובספר 'מכון שבתד' מבאר שהמן נפל על המטה של אסתר באותו סוד שסיסרא נפל על המטה של יעל, שבשני המקומות היה סוד גאלת הניצוצות; מבניו של סיסרא ומבניו של המן, וגאלת הניצוצות נעשית במטה. לכן גם אצל אסתר והמן נרמז הענין הזה "והמן נופל על המטה" ר"ת עונ"ה. ולכן פורים מלשון פוריא שהיא מטה ששם היה הנס הגדול שגורם להריגת המן כשאחשורוש ראה שהוא נופל על המטה. וכן מובא בספר 'אמרי נעים' (מועדים אדר ט) ידוע מדברי האר"י ז"ל אשר המן היה גלגולו של סיסרא, ורמוז נ'לחמו ה'פוכבים מ'מסלותם ר"ת המ"ן, ויעל אשת חבר היתה בחינת אסתר, והנה על ידי מפלתו של המן הוציאו ממנו ניצוצות קדשה ובני

בניו למדו תורה בבני ברק, כי "ראשית גוים עמלק" אשר בראש יש בו ניצוצות קדשה, כי רישיה דעשו בעיטפיה דיצחק, ועל כן יש נ"ד פעמים 'המן' במגלה כמספר מ"ח, אשר מחו נתעלה להקדשה, וכאשר בארנו במקום אחר אשר דבורה לקחה עשרת אלפים איש נגד עשרת אלפים כפר כסף של המן שהיה לגול סיסרא, ודוקא משבט נפתלי, כי חדש אדר שני אל שבת נפתלי לפי סדר הדגלים וזהו "בספל אדיר"ם הקריבה חמאה" רומז על שני אדר"ן, אז "הקריבה חמא"ה" שהוא נ"ד מספר מ"ח כי על כן נמצא במגלה נ"ד פעמים 'המן'.

שמעתי מהרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שו"תא הוא השם היחיד בכל התנ"ך [חוץ משמידע מבני מנשה] שיש לו את הגימטריא המדיקת של 424 כמנן **משיח בן דוד**. והוא אחד מהשלש מלים היחידות במגלת אסתר שהגימטריא שלהן 424 כמנן **משיח בן דוד**. כי הוא היה קלפה של משיח בן דוד, בסוד אדמוני של עשו שמכון כנגד האדמוני דקדשה שהוא דוד המלך. והוסיף הרה"ג ר' יוחם קרלנשטיין שליט"א שו"תא היה הבן העשירי וזה מראה קשר למדת המלכות העשירית. וכן שמעתי שהר"ת של כל עשרת בני המן שקורין בנשימה אחת עולים בגימטריא **משיח בן דוד**: (אסתר ט, ו) "חמש מאות איש: ואת פרשנדתא ואת דלפון ואת אספתא: ואת פורתא ואת אדליא ואת ארידתא: ואת פרמשתא ואת אריסי ואת ארדי ואת וזאת וזאתא: עשרת" ויש כאן רמז שכל העשר דקלפה שנקללים בו **זתא** הם הלעמת זה של **משיח בן דוד**.

בארנו על המן שיש לו ניצוץ קדוש שצריך להאיר לו בשתיית היין בפורים, והניצוץ הזה התגלגל באותו האיש, והתחיל להתברר עד שיזכה לתקוה סמוך לגאולה השלמה. וכן **זת"א** נרמז באות שניה בפסוק ששמואל הנביא בא למשח את דוד למלך: (ש"א טז, ג) "וקראת לישי בנחב ואנכי אודיעך את אשר תעשה ומשחת לי את אשר אמר אליך". וכן **זת"א** נרמז באות שלישית בברכה שברכו את בעז ורות להוליד משיח: (רות ד, יב) "ויהי ביתך כבית פרוץ אשר ילדה תמר ליהודה מן הזרע אשר יתן ה' לך מן הנערה הזאת". וכן שמעתי בשם מרן הגר"ח קניבסקי זצ"ל ש**זת"ת** נרמז

בוֹיזְתָא, וּבְאַרְנוּ בְּמֵאמְרֵי חֲנֻכָּה שְׁזִית מְסַמֵּל אֶת שְׂרֵשׁ דְּדוּד הַמְּלֶכֶךְ שְׁנִקְרָא זִית. וְכֵן הֵבִיא מִמְדְּרֵשׁ שְׁדֵת"ן נִרְמַז בְּפִרְשְׁנֵי דֵתָא, וּבְאַרְנוּ שְׁדֵתָן בְּגִימְטְרִיא מְלֶכֶךְ הַמְּשִׁיחַ וְקָשׁוּר עִם הַשְּׂרֵשׁ הַזֶּה.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' רֵאוּבֵן פְּרַנְקֵל שְׁלִיט"א שֶׁז' זְעִירָא שְׁיֵשׁ בּוֹיזְתָא מְרַמְזֵת עַל הַמְּלָכוּת דְּקַלְפָּה, שֶׁהִיא בְּחִינַת אוֹת ז' זְעִירָא, הֵינּוּ מְסַפֵּר שֶׁבַע הַנְּמוּדֵי בִיּוֹתֵר שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוּת דְּקַלְפָּה. וְכֵן מוּבָא בְּרַמְבַּ"ם (מַלְכִים יא) מְחַשְׁבוֹת בּוֹרָא הָעוֹלָם אֵין פַּח בְּאָדָם לְהַשִּׁיגֵם כִּי לֹא דְרָכֵינוּ דְרָכֵיו וְלֹא מְחַשְׁבוֹתֵינוּ מְחַשְׁבוֹתָיו, וְכָל הַדְּבָרִים הָאֵלוּ שֶׁל יֵשׁוּעַ הַנוֹצְרִי וְשֶׁל זֶה הַיִּשְׁמַעְאֵלִי שֶׁעֲמַד אַחֲרָיו אֵינֶן אֵלָּא לְיִשְׂרָאֵל דְּרַדְּ לְמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְלִתְקוּן הָעוֹלָם כְּלוּ לְעַבְד אֶת ה' בְּיַחַד, שְׁנֹאמַר "כִּי אֲזִ אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׁפָה בְרוּרָה לְקַרְא כְּלָם בְּשֵׁם ה' לְעַבְדוֹ שְׁכֶם אֶחָד", כִּי־צַד כָּבֵר נִתְמַלֵּא הָעוֹלָם מִדְּבָרֵי הַמְּשִׁיחַ וּמִדְּבָרֵי הַתּוֹרָה וּמִדְּבָרֵי הַמְּצוּוֹת וּפְשָׁטוֹ דְּבָרִים אֵלוּ בְּאִיִּים רְחוּקִים וּבְעַמִּים רַבִּים, עֲרַלֵי לֵב וְהֵם נוֹשְׂאִים וְנוֹתְנִים בְּדְבָרִים אֵלוּ, וְכַשֵּׁי־עֲמַד הַמְּלֶכֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּאַמְת וְיִצְלִיחַ וְיִרוּם וְיִנְשֵׂא מִיַּד הֵם כְּלָם חוֹזְרִים וְיִוְדְעִים שֶׁשְׁקֵר נִחְלוּ אֲבוֹתֵיהֶם וְשִׁנְבִיאֵיהֶם וְאֲבוֹתֵיהֶם הִטְעוּם. וְרוֹאִים שֶׁהַקַּלְפָּה שֶׁל אוֹתוֹ הָאִישׁ שֶׁקָשׁוּר עִם וְיִזְתָּא שֶׁהוּא הַלְעַמַּת זֶה שֶׁל מְשִׁיחַ. כֹּל אֵלוּ בְּאִים לְיִשְׂרָאֵל דְּרַדְּ לְמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לְכֵן הִשְׁתַּלְשַׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת מְכַשִּׁיר הַנִּיזִי שְׁנִרְמַז בּוֹיזְתָא שְׁבָא לְיִשְׂרָאֵל דְּרַדְּ. וְכֵן וְיִזִּי בְּאַנְגְלִית פְּרוּשׁוֹ דְּרָכִים.

עוֹד נִרְאֶה לְבָאֵר אֶת הַקָּשֶׁר בֵּין הַנְּשִׂימָה אַחַת שֶׁל עֶשְׂרֵת בְּנֵי הַמֶּן לְנְשִׂימָה אַחַת שְׁיֵשׁ בְּתַקִּיעַת שׁוֹפָר שֶׁקָשׁוּרוֹת עִם הָאֶרֶץ הַנְּסִירָה שְׁמֵאִירָה בְּזִמְן קְרִיאַת הַמְּגִלָּה וּבְזִמְן תַּקִּיעַת שׁוֹפָר, שֶׁהִיא הָאֶרֶץ אֲבָא וְאֲמָא יֵשֶׁר לְמַלְכוּת. כִּי אֲבָא וְאֲמָא נִקְרָאִים בְּזֶהֱר אֲוִירָא דְכִיָּא, הֵינּוּ אֲוִיר טְהוֹר, וּבְאַרְנוּ שֶׁעֲנִין הַטְהָרָה הוּא לְהַבְדִּיל כְּמָה שֶׁאֲפָשֶׁר מִהָאֲוִיר וְהָרוּחַ שֶׁהִטְמָאָה שׁוֹלְטֵת בּוֹ. כִּדְ גַם הָאֶרֶץ אֲבָא וְאֲמָא שְׁמֵאִירִים בְּנְסִירָה, יֵשׁ לָהֶם בְּחִינָה שֶׁל אֲוִיר טְהוֹר שֶׁצָרִיךְ לְשַׁמֵּר אוֹתוֹ וְלִהְזַדְרֵז בְּנְשִׂימָה אַחַת שֶׁלֹּא יִכְנַס הָאֲוִיר הַטְמָא. כְּפִי שְׁמוּבָא בְּסִפְר 'עֶטְרַת צְבִי' עַל הַזֶּהֱר (ח"א כט.). כְּלָל הָעוֹלָה אֲשֶׁר שֵׁם אֲוִיר"ר יְכַנֶּה לְאוִיר"ר י', וְאוֹת יו"ד יְדוּעַ שֶׁהוּא אוֹת הַחֻקָּה בְּכַחוֹ כָּל הַבְּרוּרִים שֶׁל ה' חֲלָקֵי אֲצִילוֹת כִּיְדוּעַ אֲשֶׁר כְּלָהוּ בְּמַחְשְׁבָה אֶתְבְּרִירוֹ הֵם סוּד אֲבָא וְאֲמָא וְהֵם ה' פְּעָמִים אוֹר, אוִיר"ר י' כְּלָם נִתְבְּרָרוּ עַל יְדֵי

החכמה, וכאשר כתבתי למעלה בשם זהר פקודי דף נ"ד דכלהו במחשבה אתברירו ולכן נקראים אבא ואמא בשם אוירא דכיא.

מובא ב'שער הפונות' להאריז"ל (ח"ב שכח) לפי שאז היה ז"א בסוד הדורמיטא, ונודע כי המן הרשע היה אוסטורלוגוס גדול, ולכן חשב ועלה בלבו כי הזמן מוכן לאבד שונאיהם של ישראל, וזה סוד "ישנו עם אחד" וכו' ודרשו רז"ל ישן הוא האלוה שלהם והבו זה. לכן התיעצו שניהם כי בזמן שהוא שהאלוה שלהם הוא ישן יקדימו הם לאבד ולהשמיד שונאיהם של ישראל כדי שלא ישארו אפלו מתי מעט שיהיו ראויים לגאולה ועל ידי כן לא יבנה בית המקדש. והנה אף בזמן הדורמיטא אין הנקבה ישנה כי אז מסתלקין המוחין מן ז"א ונכנסין בנקבה כדי להבנות ולתקן פרצופה, כדי שתוכל לחזר אפין באפין, כנודע בענין דרוש השופר של ראש השנה. ובהכרח יש הארה והשגחה זו על ישראל מצדה, וענין אותה הארה היתה ענין מרדכי הצדיק. ורואים שהקדוש ברוך הוא שנקרא פרצוף ז"א היה ישן בתקופת פורים, בגלל הנסירה של קודם גאלת בית שני, והארת פורים היא הארת הנסירה שמאירה בתקיעת שופר שהנוקבא העליונה, היינו השכינה מקבלת מפרצופי אבא ואמא שמכינים אותה לנשואין ולגאולה. וכן פורים שופר בגימטריא מלכות בית דוד כי בשניהם מאירה הארת הנסירה שבונה את מלכות בית דוד. וכן פורים שופר אותיות פר"ר משני הצדדים ונשארו באמצע אותיות משי" של משי"ח. וכן פורי"ם שופ"ר נרמזים ברצף אותיות בפסוק: (ישעיה יד, כט) "אל תשמחי פלשת כלך כי נשבר שבט מנף כי משרש נחש יצא צפע ופריו שרף מעופף". ומבאר בספר 'צדקת הצדיק' (קנו) 'ישי מת בעטיו של נחש ונקרא נחש בכתוב, רצה לומר שרק דבר זה היה בו שרש נחש כמו שאמרו ז"ל עליו על פסוק "משרש נחש יצא צפע וגו'" על משיח. והינו דבן דוד? היה גם כן משרש זה.

והוסיף הרה"ג ר' יואל טייטלבוים שליט"א שפורים ממתיק את הפ"ר דינים שנמתקים בזמן הנסירה, וכפי שמכונים בפורים בברכת 'הרב את ריבנו' להמתיק את הפ"ר דינים. וכן פורים נרמז בפסוק "שרש פרה ראש" שקשור עם תקיעת

שופר, כמובא בספר 'תפארת שמואל' (כי תבוא) על ידי מצות שופר זוכה להיות כבראשונה בבחינת ישר, וכמו שנאמר "אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו", ועל ידי הפחד והחרדה והבושה נשפע לו אור תשובה ונעשה כקטן שנולד, וכמו שכתב היהודי הקדוש מפרשיסחא זצלה"ה שאותיות שופר הוא ר"ת "שרש פרה ראש ולענה", השופר מנקה את המח מפל שמץ וממילא יוכל להיות נשפע עליו אור תשובה וטהרה, וזהו שנקרא שופר שמשפר אותו שנעשה כקטן שנולד. והוסיף הרה"ג ר' אברהם הירש שליט"א שמלבד זה ששופר ר"ת הפתוב (דברים כט, יז) "פן יש בכם שרש פרה ראש ולענה", שפ"ר גם נרמז בחבור המלים "פן יש בכם שרש פרה ראש ולענה", וכן "שרש פרה" מרמז על שופר שהוא בסוד שור פר, כמובא בגמרא (ר"ה כו.) ורבי יוסי אמר לך "ותיטב לה' משור פר", אם שור למה פר ואם פר למה שור אלא מאי שור פר משופר. וכן השופר ממתיק את הדינים שהם מרים פלענה.

רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן גַּמְלָא יִסַּד בְּעַם יִשְׂרָאֵל אֶת הַחֲדָרִים לְכַנֵּס אֶת תִּינוּקוֹת שֶׁל בַּיִת רַבָּן וּלְלַמּוֹד תּוֹרָה עִמָּהֶם, וְלָכֵן מִמֶּנּוּ לּוֹמְדִים שְׁעוֹר קִמָּץ.

מצינו בגמרא (מגילה טז.) "ויקח המן את הלבוש ואת הסוס", אצל אשכחיה דיתבי רבנן קמיה ומחוי להו הלכות קמיצה. ומבאר רש"י הלכות קמיצה דורש בענינו של יום, וששה עשר בניסן היה, הוא יום תנופת

העֹמֵר. וממשיכה הגמרא אֵמַר לְהוּ אֶתָּא מְלִי קוּמְצִי קַמְחָא דִּידְכוּ, וְדַחֵי עֲשֶׂרָה אֲלֵפֵי כִּסְפָא דִּידִי. וְכֵן מְצִינּוּ בַּמְדָּרֶשׁ (ויק"ר כח, ו) שְׁבֻזְכוּת מִצְוֹת הָעֹמֵר נִצְחוּ אֶת הַמֶּן. וְהֵמֵן נִתְּלָה עַל הָעֵץ בְּיוֹם הַקְּרֵבֶת הָעֹמֵר. וְכֵן קִמְיָצָה בְּגִימְטְרִיא עֲמֶלֶק עִם הָאוֹתִיּוֹת, כִּינּוּן שֶׁקִּמְיָצָה הָעֹמֵר מְכַנְיָעָה אוֹתוֹ, וְלָכֵן קִמְיָצָה אוֹתִיּוֹת הַמְּצִיק. כִּי הִיא מְבַטֶּלֶת אֶת הַמְּצִיק שֶׁהוּא עֲמֶלֶק. וְכֵן מִלְחָמַת עֲמֶלֶק בִּיצִיאַת מִצְרַיִם הִיְתָה בִּימֵי סְפִירַת הָעֹמֵר, שֶׁהֵם יָמִים מְסֻגָּלִים לְמִלְחָמַת הַיָּצֵר וּבִרְוֵר הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית שֶׁל הָאָדָם. כַּהֲכַנָּה לְמִתֵּן תּוֹרָה. וְכֵן מִלְחָמַת שְׂאוֹל בְּעֲמֶלֶק הִיְתָה בִּימֵי סְפִירַת הָעֹמֵר. דֵּהִנְצִיאָה לְמִלְחָמָה הִיְתָה בְּעֶרֶב פֶּסַח. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ש"א טו, ד) **"וַיִּשְׁמַע שְׂאוֹל אֶת הָעָם וַיִּפְקְדֵם בְּטָלָאִים"**. וּמִתְרַגֵּם יוֹנָתָן וְכִנְשׁ שְׂאוֹל יָת עֲמָא וּמְנִינּוֹן בְּאִימְרֵי פֶּסַחִיא.

וְכֵן עֲבוּדַת הַמִּחָר שֶׁמְכַנְיָעָה אֶת עֲמֶלֶק, מְרַמֶּזֶת בְּמִצְוֹת הָעֹמֵר, בְּכְתוּב (ויקרא כג, טו) **"וַיִּסְפְּרֶתֶם לָכֶם מִמִּחֲרַת הַשֶּׁבֶת"**. וְכֵן עֹמֵר בְּשֵׁפָה הַפְּרָסִית שֶׁל הַמֶּן פְּרוּשׁוֹ מְלֶאכָה, כְּמוּבָא בְּרִש"י (דברים כא, יד) **"לֹא תִתְעַמֵּר בָּהּ לֹא תִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ, בְּלִשׁוֹן פְּרָסִי קוֹרִין לְעֲבֻדוֹת וְשִׁמוּשׁ עֵימְרָאָה"**. וְכִינּוּן שֶׁהַמֶּן בְּגִימְטְרִיא מְלֶאכָה, הַכְּנִיעוּ אוֹתוֹ בְּמִצְוֹת הָעֹמֵר, שֶׁהִיא מְשֻׁרֶשׁ מְלֶאכָה, וּמְקַדְּשֶׁת אֶת הַמְּלֶאכָה. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'אַמוֹנַת עֵתִיד' (תשנ"ז ע' רד) שֶׁהַיּוֹם יוֹם אֶחָד לְעֹמֵר בְּגִימְטְרִיא גְבוּהַ חֲמִשִּׁים אָמָה וְכֵן הַיּוֹם יוֹם אֶחָד בְּעֹמֵר בְּגִימְטְרִיא יָמֵי הַפּוֹרִים הָאֵלֶּה.

מְצִינּוּ בַּמִּשְׁנָה (מנחות עא.) מִצְוֹת הָעֹמֵר לְבוֹא מִן הַקְּמָה, לְרַמֵּז לְ"קִימוֹ וְקִבְלוֹ" שֶׁל פּוֹרִים (אסתר ט, כז). וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' יוֹסֵף שֵׁינְבֵּרְגֶר שְׁלִיט"א עֲמֶלֶק בְּגִימְטְרִיא מ"ר נִרְמַז בְּעֹמֵר, וּבְעֹמֵר יֵשׁ תּוֹסֶפֶת ע' לְרַמֵּז שֶׁמִּתְנַבֵּר עַל עֲמֶלֶק שֶׁהוּא רֹאשׁ הָע' אֲמוֹת דְּקִלְפָּה. וְלָכֵן מִצְוֹת הָעֹמֵר דְּחַתָּה אֶת עֲשֶׂרֶת אֲלֵפִים כֶּסֶף שֶׁל הַמֶּן בְּגִימְטְרִיא עֲמֶלֶק.

כְּתוּב: (אסתר ב, כב) **"וַיִּזְדַּע הַדָּבָר לְמִרְדְּכָי וַיַּגֵּד לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְמַלְכוֹ בְּשֵׁם מִרְדְּכָי: וַיִּבְקֶשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא וַיִּתְּלוּ שְׂגִיָּהֶם עַל עֵץ וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ"**. וּמְצִינּוּ בַּמִּשְׁנָה (אבות ו, ו) **כָּל הָאוֹמֵר דָּבָר בְּשֵׁם אוֹמְרוֹ מְבִיא גְּאֻלָּה לְעוֹלָם, שֶׁנֶּאֱמַר "וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְמַלְכוֹ בְּשֵׁם מִרְדְּכָי"**. וְרוֹאִים שֶׁהַחֲבוּר שֶׁל גְּאֻלַּת פּוֹרִים לְגְּאֻלָּה הָעֵתִידָה וְכָל הַגְּאֻלוֹת טְמוּן בְּפִסּוּק הַזֶּה שֶׁמִּמֶּנּוּ לוֹמְדִים אֵיךְ בָּאָה גְּאֻלַּת פּוֹרִים, וְאֵיךְ מְבִיאִים עוֹד גְּאֻלוֹת לְעוֹלָם

על ידי אמירת דבר בשם אומרו. נראה דלכן מצינו שעשו עסק מהמגל שקוצר את העמר, כי מג"ל ר"ת מביא גאלה לעולם שזה גימטריא מרדכי, וזה שרש גאלת פורים והארת פורים לגאלה העתידה. וכפי שמצינו במשנה (מנחות סד): פיצד היו עושים. שלוחי בית דין יוצאים מערב יום טוב, ועושין אותו פריכות במחבר לקרקע כדי שיהא נוח לקצור. וכל העירות הסמוכות לשם, מתפנסות לשם, כדי שיהא נקצר בעסק גדול. פיון שחשכה, אומר להם, בא השמש, אומרים הין. בא השמש, אומרים הין. מגל זו, אומרים הין. מגל זו, אומרים הין. וכן מגל מרמז על מצות קריאת מגלה של פורים. ורואים שכל מצוות הפורים נרמזות באותיות מגילה, סעדת פורים היא לגימה. משלוח מנות ומתנות לאביונים, גמילה. וכן מתנות לאביונים מילגה, וכן גלימה מרמזת על חדש אדר שהוא מלשון אדרת, שהיא גלימה. וכן מג"ל במלוי מ"ם גימ"ל למ"ד עם המלים בגימטריא עמלק. וכן כתוב (אסתר ח, י) "וישלח ספרים ביד הרצים בסוסים רכבי הרקש האחשתרנים בני הרמכים". ומצינו בגמרא (מגילה יח.) שאין ידוע מי הם "האחשתרנים בני הרמכים". רש"י מבאר שהאחשתרנים הם רוכבי גמלים שרצים מהר, וגמ"ל אותיות מג"ל שמסמל את גאלת פורים. וכן אחשתרנים אותיות רא"ש חתנ"ם, היינו בחינת עטרת היסוד שנקראת עטרה מלשון כתר ראש, שמסמלת את הארת פורים שהיא הארת מרדכי שמסמל את עטרת היסוד.

מצינו בירושלמי (יומא ה, א) אין עושין מדה לחפניו ומשערין בכל חפנים הגדול לפי גדלו אפלו כבן קמחית שהיתה ידו מחזקת פארבעת קבין, והקטן לפני קטנו אפלו כבן גמלא שלא היתה ידו מחזקת אלא פשני זיתים. רואים שהחפנים של הושע בן גמלא הפהו גדול היו הקטנות ביותר שהיו בבית המקדש, ובהן קים את מצות הקמיצה. ובאר הרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שעל זה רמז המן אתא מלי קומצי קמחא דידכו, ודחי עשרה אלפי כפרי כספא דידי הינו על החפנים הקטנות של בן גמלא שגם הן מספיקות לדחות את העשרת אלפים כפר כסף. ונרמזו בשמו גמלא האותיות של שרש אור הפורים והקמיצה של העמר שנקצר במגל כדלעיל. ולכן השעור של החפניים שלו, שמהם למדו שעור קמיצה (עיין תוספות יו"ט סוף פרק י"ב במנחות), הנה שני זיתים, כי יום הכפורים

בגימטריא זית וכידוע שביום הכפורים מאיר אור השמן השמיני מהשמן הטוב שיורד על זקן אהרן הכהן גדול מהאור של אחת למעלה להמתיק את השבע למטה, והזית השני היא כנגד פורים שהוא יותר גדול מיום הכפורים. וראה זה פלא; האותיות ב"ן גמל"א מופיעות בשני סנונים יחידים ישרים בכל התנ"ך, פעם אחת בכתוב על ישועת פורים: (אסתר ט, יג) "ותאמר אסתר אם על המלך טוב ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום ואת עשרת בני המן יתלו על העץ". [הב"ן בס"ת, וגמל"א בר"ת]. ועוד פעם בפסוק שקורים ביום השמיני של חנכה שמשלים את יום הכפורים בקרבן שבט מנשה אותיות שמנה, בסוד אור השמן והשמיני: (במדבר ז, ט) "ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני שנה חמשה זה קרבן גמליאל בן פדהצור". וכן האותיות שנשארו בין אותיות הסנון: "טוב ינתן גם מחר ליהודים אשר" בגימטריא תשפ"ג, ועל זה רמזה אסתר ש"ינתן גם מחר" בתשפ"ד לזכות לאור הגאולה. וכן בן גמלא עם האותיות והמלים בגימטריא תשפ"ד.

מצינו בגמרא (ב"ב כא.) אמר רב יהודה אמר רב ברם זכור אותו האיש לטוב ויהושע בן גמלא שמו, שאלמלא הוא נשתכחה תורה מישראל. שבתחלה, מי שיש לו אב מלמדו תורה. מי שאין לו אב לא היה למד תורה. מאי דרוש "ולמדתם אותם את בניכם" ולמדתם אתם. התקינו שיהיו מושיבין מלמדי תינוקות בירושלים. מאי דרוש "כי מציון תצא תורה, ודבר ה' מירושלים". ועדן מי שיש לו אב היה מעלהו ולומד, ומי שאין לו אב לא היה עולה ולומד. התקינו שיהיו מושיבין מלמדי תינוקות בכל פלך ופלך, ומכניסין אותן כבן שש עשרה וכבן שבע עשרה. ומי שהיה רבו כועס עליו בועט בו ויוצא. עד שבא יהושע בן גמלא ותקן שיהיו מושיבין מלמדי תינוקות בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר, ומכניסין אותן כבן שש וכבן שבע. אמר ליה רב לרב שמואל בר שילת, עד שית לא תקביל, מכאן ואילך קביל ואספי ליה פתורא. ואמר ליה רב לרב שמואל בר שילת כי מחית לינוקא לא תמחי ליה אלא בערקתא דמסנא, דקרי קרי, דלא קרי ליהוי צוותא לחבריה. רואים שרבי יהושע בן גמלא יסד בעם ישראל את מה שעשה מרדכי היהודי להכניע את המן לכנס תינוקות

של בית רבן וּלְלַמֵּד עִמָּהֶם תּוֹרָה, וְאִז הָיָה הַמַּעֲשֵׂה שְׂאֵמֶר הַמּוֹן: 'אַתָּא מְלִי קוּמְצִי קַמְחָא דִּידְכוּ, וְדַחֵי עֲשָׂרָה אֲלָפֵי כַפָּרֵי כֶסֶפָא דִּידִי'. הַמּוֹן רִמַּז שֵׁם עַל הַשְּׂרָשׁ שֶׁל רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן יְהוֹשֻׁעַ בֶּן גַּמְלָא שֶׁהוּא הַפֶּחַ שֶׁל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבָּן, יַחַד עִם הַקְּמִץ הַקָּטָן בְּיֹתֵר בְּסוּד הַהִשְׁפָּעָה לַקְּטָנִים, שֶׁכֵּל אֵלּוּ מְכַנְיָעִים אֶת הַמּוֹן. וְלָכֵן מִיַּד מְזַכְּרָה הַגְּמָרָא כַּמָּה הַנְּהַגוֹת בִּיסוּדוֹת הַחֲנוּךְ שֶׁל מְלַמְדֵי תִינוּקוֹת שֶׁקִּבְּלָם רַב שְׁמוּאֵל בַּר שִׁילַת שֶׁהָיָה מִבְּנֵי בְּנָיו שֶׁל הַמּוֹן שֶׁלְמָדוֹ תּוֹרָה בְּבִנְי בְּרַק, וּבְאַרְנוּ שֶׁהַמּוֹן הָיָה לוֹ הַנִּיצוּץ שֶׁל רַב שְׁמוּאֵל בַּר שִׁילַת וְדָרְכוֹ הוּא נֶסֶה לְהַלְחֵם בְּמַרְדְּכִי. לָכֵן כִּנְס מַרְדְּכִי אֶת יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל לְהַכְנִיעוֹ. וְכֵן הִלְשׁוֹן שֶׁל הַגְּמָרָא: 'וְתִקְוֹן שִׁיְהִי מוֹשִׁיבִין מְלַמְדֵי תִינוּקוֹת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וְעִיר' מְצִינּוּ בְּאִפְּן דּוּמָה בְּמַגְלַת אֶסְתֵּר (ת, יז) "וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וְעִיר מְקוּם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדַתּוֹ מַגִּיעַ שְׂמַחָה וְשִׂשׁוֹן לַיהוּדִים מִשְׁתָּהּ יוֹם טוֹב".

מְצִינּוּ בְּמִשְׁנָה (יומא לז). וְשֵׁם שְׁנֵי שְׁעִירִים וְקִלְפֵי הֵיטָה שֵׁם וְבָה שְׁנֵי גוֹרְלוֹת. שֶׁל אֲשַׁכְּרוּעַ הָיוּ וְעֲשָׂאוּ בֶּן גַּמְלָא שֶׁל זֶהָב, וְהָיוּ מְזַכְּרִין אוֹתוֹ לְשַׁבַּח. בֶּן קָטִין עָשָׂה שְׁנַיִם עֶשֶׂר דָּד לְכִיּוֹר שֶׁלֹּא הָיוּ לוֹ אֵלָּא שְׁנַיִם. רואים קֶשֶׁר בֵּין יְהוֹשֻׁעַ בֶּן גַּמְלָא לְקִלְפֵי שֶׁל גּוֹרֵל הַשְּׁעִירִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וּבְאַרְנוּ אֶת הַקֶּשֶׁר בֵּין הַגּוֹרֵל שֶׁל הַמּוֹן לְגוֹרֵל הַשְּׁעִירִים שֶׁהִכֵּל אוֹתוֹ סוּד. וְכֵן רואים שֶׁהִסְמִיכוּ אֶת 'בֶּן קָטִין' לְ'בֶן גַּמְלָא' לְרִמּוֹז עַל הַקֶּשֶׁר שֶׁל הַהִשְׁפָּעָה לַקְּטָנִים, וְלָכֵן בֶּן קָטִין עָשָׂה שְׁנַיִם עֶשֶׂר דָּד לְכִיּוֹר בְּסוּד הַשְּׁפָעַת הַדָּדִים שֶׁהִיא הַהִשְׁפָּעָה לַקְּטָנִים.

מְצִינּוּ בְּמִשְׁנָה (ערכין לב). מְקַפּוֹת חוּמָה מִימּוֹת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן, כְּגוֹן קֶצֶרֶה הַיְשָׁנָה שֶׁל צְפוּרִים, וְחֻקְרָה שֶׁל גּוֹשׁ חֶלֶב, וְיוֹדֶפֶת הַיְשָׁנָה, וְגַמְלָא, וְגִדּוּד, וְחֻדִּיד, וְאוּנוּ, וְיִרוּשָׁלַיִם, וְכֵן כִּיּוּצָא בְּהוּן. רואים שֶׁגַּמְלָא הֵיטָה עִיר מְקַפּוֹת חוּמָה מִימּוֹת יְהוֹשֻׁעַ, וְנִרְמַז כְּאֵן רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן גַּמְלָא בְּאוֹר הַפּוּרִים שֶׁמֵאִיר בְּיַתֵּר שְׂאֵת בְּעָרִים הַמְקַפּוֹת חוּמָה מִימּוֹת יְהוֹשֻׁעַ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' דּוֹד וַיְצַמֵּן שְׁלִיט"א שְׂמִצּוֹת קְמִיצָה מְרַמְזֵת עַל קְמִץ יְהוּדִים שִׁיְהִי כְּנִישְׁתָּא חֲדָא שְׁבִזְכוּתָם תִּבּוּא הַגְּאֵלָה, וְכֵן קְמִיצָה מְרַמְזֵת עַל נְקוּד קְמִץ שֶׁמְסַמֵּל אֶת אוֹר הַפְּתָר שֶׁמִּמֶּנּוּ הַגְּאֵלָה. וְכֵן נִסַּח הַמִּשְׁנָה כְּפִי שְׁמוּבָא בְּגַמְרָא שֵׁם מְצוֹת הָעוֹמֵר לְהִבְיָא מִן הַקְּרוּב עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַמְלִים וְהַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיא 1335.

5 פְּעָמִים דְּרָךְ בְּגִימְטְרִיא פּוּרִים תּשפ"ד

מְצִינּוּ בְּזֶהָר חֲדָשׁ (שה"ש עה:) כְּתִיב "הַנּוֹתֵן בַּיָּם דְּרָךְ וּבַמַּיִם עֲזִים נְתִיבָה". וּבְאוֹתוֹ דְּרָךְ, הִיָּה יוֹרֵד וּבָא הַטַּל מֵרֵאשִׁי שֶׁל הַקֵּב"ה, וְכָל שְׂמֵחָה, וְכָל טוֹב, וְכָל רְצוֹן, בְּאוֹתוֹ הַדְּרָךְ הִיָּה בָּא. וְכֵן מוּבָא בְּשִׁעַר הַפְּסוּקִים 'לְהַאֲרִיז' ל (תהילים רסא) "הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לְמַלְכִים הַפּוֹצֵה אֶת דָּוִד עֲבָדוֹ מִחֶרֶב רָעָה". יִתְבָּאֵר בְּמָה שֶׁבְּאַרְנוֹ הַפְּסוּק "הַנּוֹתֵן בַּיָּם דְּרָךְ וּבַמַּיִם עֲזִים נְתִיבָה", כִּי הַקְּלָפוֹת הַנִּקְרָאוֹת חֶרֶב רָעָה, הֵנָּה הֵם סְמוּכִים וְקָרוֹבִים לְמֵדַת הַמַּלְכוּת, אֲשֶׁר בָּהּ נִשְׂרָשׁ דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, וְאָמַר, כִּי עִם הַיּוֹת הַחֶרֶב רָעָה הַנִּזְכָּר, סְמוּכָה לְשִׂרְשׁוֹ, עִם כָּל זֶה מְצִינּוּ מִמֶּנָּה. וְשִׁמְעֵתִי מֵהֲרָה"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שֶׁהַקְּצוּוֹת וְהַגְּבוּלוֹת שֶׁל מְרַדְּכִי שֶׁנִּקְרָא גַם פְּתַחְיָה, מְרַמְזִים בְּנִסְחַ הַתּפִּלָּה 'הָאוֹמֵר לַיָּם עַד פֶּה תְּבֹא', כִּינּוֹן שֶׁהַיָּם הוּא מַלְכוּת שֶׁמְשַׁפֵּיעָה דְּרָךְ הַפֶּה. וְלִכֵּן הָאוֹתִיּוֹת דְּרָךְ נִמְצְאוֹת בְּתוֹךְ מְרַדְּכִי, בְּתוֹךְ הָאוֹתִיּוֹת ל"ם. וְהָאוֹתִיּוֹת ח"ת נִמְצְאוֹת בְּתוֹךְ פְּתַחְיָה, בְּתוֹךְ הָאוֹתִיּוֹת פ"ה. כְּמוֹבָא ב'תּוֹסְפוֹת' (עֲרִכִין טו. ד"ה כשם) שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָבְרוּ בַיָּם סוּף בְּצוּרַת הָאוֹת ח"ת, הִיָּינוּ שֶׁחֲזָרוּ לְאוֹתוֹ צַד שֶׁל יְבִשָּׁה שֶׁמִּמֶּנּוּ יֵצְאוּ לַיָּם. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְטְרָא (מְגִילָה טו.) "וַיַּעֲבֹר מְרַדְּכִי וַיַּעַשׂ כְּכֹל אֲשֶׁר צִוְּתָה עָלָיו אֶסְתֵּר", אָמַר רַב, שֶׁהַעֲבִיר יוֹם טוֹב הָרֵאשִׁוֹן שֶׁל פֶּסַח בְּתַעֲנִיּוֹת. וְשִׁמּוּאֵל אָמַר, עֲרֻקוּמָא דְּמֵיָא עָבֵר. רֹאִים שֶׁמְרַדְּכִי עָבֵר נָחַל שֶׁל מַיִם לְפָנַי יְשׁוּעַת פּוּרִים בְּבַחֲיִנַת קְרִיעַת יַם סוּף שֶׁנִּרְמְזַת בְּכַתּוּב "הַנּוֹתֵן בַּיָּם דְּרָךְ", וְגַם לְפִי רַב שֶׁמְרַדְּכִי בְּטַל אֶת יוֹם טוֹב רֵאשִׁוֹן שֶׁל פֶּסַח, יֵשׁ כְּאֵן רְמֵז שֶׁהוּא חֶבֶר יִשָּׂר לְיוֹם שְׁבִיעִי שֶׁל פֶּסַח שֶׁהוּא יוֹם קְרִיעַת יַם סוּף. וְכֵן ל"ם סו"ף אוֹתִיּוֹת פּוּרִים אִם נִחְלִיף אוֹת סמ"ך בְּר"ש בְּאוֹתִיּוֹת זְסֵר"ץ. וְכֵן הַפְּסוּק "הַנּוֹתֵן בַּיָּם דְּרָךְ" הוּא פְּסוּק שֶׁמֵאִיר בְּחֲדָשׁ אֱלוּל, וְחֲדָשִׁי אֱלוּל וְאֶדְר הֵם חֲדָשִׁים שֶׁל עַת רְצוֹן וְשִׂמְחָה. וְכֵמוֹ שֶׁבְּחֲדָשׁ אֱלוּל הַמֶּלֶךְ בְּשׂוּדָה, כֶּךָ בְּחֲדָשׁ אֶדְר מוּבָא בְּסִפְרִים שֶׁאֱלוּפוֹ שֶׁל עוֹלָם דָּר לְמַטָּה בְּתַחְתּוֹנִים. וְשִׁמְעֵתִי מֵהֲרָה"ג ר' י. א. שְׁלִיט"א שֶׁאֱלוּל ר"ת הַפְּסוּק מִמְּגִלַת אֶסְתֵּר "אִישׁ לְרַעְהוּ וּמִתְנַוֹת לְאֲבִיוֹנִים" וְכִידּוּעַ שֶׁהַעֲבוּדָה שֶׁל אֱלוּל וְאֶדְר דּוּמִים בְּעֵשִׂית חֶסֶד וְכו'. וְהוֹסִיף הֲרָה"ג ר' מ. שִׁיפְמָן שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹתִיּוֹת

דָּרָךְ פּוּרִים מופיעות בנוטריון יחיד בתנ"ך באות שלישית בכתוב על בני ישראל שיצאו ממצרים והגיעו לים סוף: (שמות יג, יח) "ויסב אלהים את העם דָּרָךְ המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים".

רואים ברש"י שמקשר את מחית עמלק לקריעת ים סוף: (שמות יח, ח) "**התלאה אשר מצאתם בדָּרָךְ** שעל הים ושל עמלק. והבאור כי תבת "דָּרָךְ" מרמזת על שני אלו דוקא, כמו שכתוב על קריעת ים סוף, (ישעיה מג, טז) "הנותן בים דָּרָךְ". וכן על מלחמת עמלק מזכר "דָּרָךְ" בכתוב (דברים כה, יז) "זכור את אשר עשה לך עמלק בדָּרָךְ בצאתכם ממצרים: אשר קרד בדָּרָךְ". וכן **מרדכי** אותיות "ים דָּרָךְ", בבחינת "הנותן בים דָּרָךְ". וכן פסוק זה הוא יחוד קב"ה ושכינתיה, כמובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער ל"ו פ"ו ח"ב ריד) **בחינת דָּרָךְ הבא מן היסוד אל הנוקבא בסוד "הנותן בים דָּרָךְ ובמים עזים נתיבה"**. והוסיף הרה"ג ר' י. מ. ה. שליט"א שלכן כשיצא משה לדָּרָךְ התעורר הקטרוג עליו שלא מל את בנו, כי בדָּרָךְ צריך להלחם בקלפת עמלק שיונקים מהערלה פי'דוע.

מובא בספר 'עבודת ישראל' (זכור) "**זכור את אשר עשה לך עמלק אשר קרד בדָּרָךְ**", שהקר אותך כשאתה הולך בדָּרָךְ ה'. ומלת דָּרָךְ ידוע מהאריז"ל רמז על שמות יחודים נפלאים, ובודאי זה לעמת זה עשה האלהים, שיש להיצר הרע גם כן דָּרָךְ בטמאתו השם ישמרנו, וזה "אשר קרד בדָּרָךְ" בדָּרָךְ ושעים. אבל האמת והעקר שיש להתגבר עליו בכח שמות דָּרָךְ הקדשה ולהכניעו. וזה רמז מלת "דָּרָךְ" בפרשה זו וכן בנביאים במפטיר פקדתי שזכר כמה פעמים מלת "דָּרָךְ". ושמעתי מהרה"ג ר' א. ל. א. שליט"א שהמלה דָּרָךְ מופיעה ה' פעמים בפרשת זכור ובהפטרה שקוראים בשבת זכור לפני פורים, וה' פעמים דָּרָךְ בגימטריא פורים תשפ"ד, וזה גם הגימטריא של 10 פעמים שם יב"ק הסוד של לדת משיח שרמז בשם יב"ק שבסיום מזמור ענף. וכן מובא בספר 'מנחת יהודה' (תרומה) שעשר יריעות המשכן היו כל אחת 28 אמות כפול 4, שעולה 112 כמנין שם יב"ק, ואם נכפיל 112 כפול 10 יריעות נקבל 1120 שזה הגימטריא של הפסוק "שמע ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה אחד" עם 2 שמות יהו"ה שיש בפסוק. ולכן הפסוק אומר בסיום עשר היריעות "והיה המשכן אחד". ושמעתי שכשם שהיריעות היו

מחלקות ל2 קבוצות 3 ו7, הינו מעל **קדש הקדשים** היו 3 יריעות ששם בחינת ראש, ומעל **הקדש** היו 7 יריעות ששם בחינת גוף, אם נחשב את עשר השמות של שם **יב"ק** שנרמזים כאן בחלקה של 10 ספירות שמתחלקים ל3 ספירות הראש ו7 ספירות הגוף, יוצא 7 פעמים שם **יב"ק** עולה תשפ"ד, ו3 פעמים שם **יב"ק** עולה פורים. הינו פורים תשפ"ד הוא 10 פעמים שם **יב"ק** הסוד של שלמות 10 יריעות שהמשכן אחד, והסוד של "**שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד**", והסוד של **לדת משיח שנרמז בשם יב"ק** שבסיום מזמור יעקב. וכן גאולת פורים עם האותיות והמלים והכולל בגימטריא התשפ"ד. וכן אדר ב' ה'תשפ"ד בגימטריא אורו של מלך המשיח ועם המלים בגימטריא 999 המספר של הגאולה העתידה.

והוסיף הרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שתשפ"ד ר"ת תהא שנת פריצת דרך. וכן הפסוק שממנו לומדים משה מן התורה מנין: "**והיו ימיו מאה ועשרים שנה**" בגימטריא 1120 שזה ה' פעמים דרך או פורים תשפ"ד, או 10 פעמים שם **יב"ק** וכו', כי בפורים מאיר אור הנצח של משה כידוע, ובשנת תשפ"ד שתענית אסתר הקדמה ליום חמישי, אור הפורים מאיר חמשה ימים להכניע את הה' פעמים דרך של עמלק. וכן אלף מאה ועשרים בגימטריא תשפ"ד. והוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שמיטת אסתר עולה לאותה גימטריא של ה' פעמים דרך או פורים תשפ"ד, או 10 פעמים שם **יב"ק** וכו', וזה הסוד של הפסוק "**והמן נופל על המטה**". ר"ת עונ"ה, שבא לבקש תקון לנפשו מאסתר המלכה, הינו הניצוץ הקדוש שבתוך המן שאמור להיות מתקן בגאולה העתידה התעורר שם וכפי שהארכנו במאמרי פורים.

שמעתי מהרה"ג ר' ש. ריסקין שליט"א ששכחה בפרסית היא פרמוש רמז לפרמשתא הבן של המן שהם משרש השכחה, כי הוצר הרע שהוא עמלק משפוח מהאדם את הדברים שאמורים לעוררו לעבודת ה' וכו' הוא מכניס קרירות, ולכן צוה ה' לזכר את אשר עשה לך עמלק עם הדגשה "**אל תשכח**" לרמז שאסור לתת למדת השכחה לצנן את האדם מעבודת ה'. וכן זכרון בפרסית הוא יד, וזה נרמז בפסוק "**כי יד על כס יה**", שהם מכסים את שם ה' בלח היד, הינו

שמים יד שפרושה זכרון על שם ה' להשכיח את שם ה', ולכן הרים משה את ידו להלחם ביד של עמלק שפועלת דרך הזכרון.

äëi 5784 דחו, בכה, אטום, טיל

נצעק אליהו וישמעקלנו וישלחלאן ויצאנו ממצרים	ד כ-טז
אמרו לאי עשהו דברו לאיקי מנהנהו ברך לקחתי וברך	ד כג-יט
מריהו האל משה לאמר כן בנו תצלפחד דברתנתן תתן להם	ד כז-ו
אשרי המאות הבאים מצבאה מלחמה ויאמר אליהם משה	ד לא-יד
תמאתה ארץ וישבתם בה כילכם נתתי אתה ארץ לרשת אתה	ד לג-נג
ה תכם במצרים לעיניכם ובמדינת מצרים אשר נשאך	ה אל-
תבנית כל דגה אשר במים תלך ארץ ופן תשעני ניהשמי	ה די-יח
אשר אנכי מצוה יום לעשוי תמוה העקבת שמעון אתה	ה זיא
מצוה יום לעשוי תחזקו ונתם ורשתם אתה ארץ אשר	ה יא-ח
הימיסו כי ירבה מן הדור כי לאתו כלשאתו כי ירחק ממך	ה יד-כג
מתה ואינוסאל אחת הערסה אל הוחיפן יהדף גאלה דסאח	ה יטה
היהקדשה מבנות ישראל ולאיהי הקדש מבני ישראל ל	ה כג-יח
יתרקלמעלהו לאתה הלמט הכי תשמע אל מצותיהו האלה	ה כח-יג
לעשתו ראה נתתי לפניך יום אתה חייסו אתה טובו אתה	ה ליד
ושפני טמוני חולו לגדאמ רברו רחמי בגד כלבי אשכן	ה לג-יט

בכה: 5784 דחו: 5784 בכה: מ 5783 *טייל: מ 5783 אטום: 5784

צופן מאת הרה"ג ר' נ. דויטש שליט"א בדילוג 5784 אותיות דח"ו בכ"ה אטום טי"ל אטום הד"ר, פח"ד מלחמ"ה. [משמע לכאורה שדחו את הטיל אטום לתאריך כ"ה אדר הד"ר]

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שבן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ואין מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע אין מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן הם בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינותיהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר הספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובבות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, **וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם מְאִלְנָא דְּחַיֵּי דְּאִיהוּ הָאֵי סִפְרֵי הַזֶּהר יִפְקֹון בֵּיה מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי.**

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) **"רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח.**

בעל הגוב"י על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). **העניינים וההרוגים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך.**

רבנו ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) **"כי ימוך אחיך וגו'",** פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, **"ימוך",** כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. **"ומכר מאחוזתו",** ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מצינו במדרש (ילקוט שמואל קו) **א"ר שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתם, הדין הוא דכתיב "אחר ישבו בני ישראל ויבקשו את ה' אלהיהם" זו מלכות שמים, ואת דוד מלכם זו מלכות בית דוד, ויפחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש. והרמח"ל (דרך עץ חיים) מבאר שבקוש מלכות ה' פרושו ללמד חכמת האמת.**

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזוהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

חדש מסוד החשמל

סדנא של 9 שיעורים הדרכה בענייני מצות הבית והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים שלא ידועים בעניינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית ושיפור בחיי הנישואין.

ניתן לשמוע את הסדנא לנישואים בלבד במערכת הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978

להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם

0533124355

שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או

בפקס 15326537343

קישור כשר לשיעורי וידאו ביום עיון לתורת הרמז ט"ו באב תשע"ה במכון רמח"ל הר נוף ירושלים

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuRktK0XBBVXp6S0E>

קישור כשר לשיעורי וידאו שנתנו בראשי חודשים בקבר דוד המלך ועוד

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuaHdrRWZXSgtVlk>

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr>

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCiKKmAWXyD6Q9Xu7JH0Js19bumlHE?usp=sharing>

בעזהשי"ת

אנו שמחים להודיע על קו מלפון של סוד החשמל
מספרי המלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

026647979 > 4

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת